

Entrevista: Lluís Claret i Gerard Claret Celebren els 40 anys de carrera obrint la temporada de l'OSV

“Calen cicles i sales de concerts per als joves”

Elts germans Claret, violoncel·lista i violinista, celebren 40 anys de carrera professional ■ MIQUEL ANGLARILL

Marta Porter
BARCELONA

Lluís i Gerard Claret, violoncel·lista i violinista, respectivament, són dos dels intèrprets catalans més internacionals. Germans bessons, la seva carrera professional va començar el 1968, ara fa 40 anys. Per celebrar-ho, l'Orquestra Simfònica del Vallès, dirigida per Jordi Mora, els ha convidat a inaugurar temporada amb l'única obra per a gran orquestra escrita per a aquests dos instruments, el *Concert per a violí i violoncel* de Brahms. Serà el dia 20 al Palau de la Música.

Fa 40 anys van entrar a les files de l'Orquestra Ciutat de Barcelona. Què en recorden?

G.C.: L'entrada a l'Orquestra va ser el nostre debut professional. Només teníem 17 anys i el director titular feia un any i poc que era l'Antoni Ros Marbà, nosaltres encara érem estudiants. Ens hi vam estar dos o tres anys i després jo vaig marxar a Brussel·les a estudiar i el Lluís a París.
L.C.: En aquells temps, musicalment Barcelona era un desert. El nivell de l'Orquestra no tenia absolutament res a veure amb l'actual, si la qualitat hagués sigut la d'ara no hauríem pogut entrar, però en aquella època hi havia molt pocs músics.

Quins han estat els grans canvis?

G.C.: Ha canviat molt. El 1968 molta gent feia música amb actitud voluntariosa, animats pels grans professionals que havien decidit quedar-se a Catalunya. Però el gran canvi va ser fa 20 anys. Quan es van crear les orquestres joves com la JONC, es van obrir escoles de música municipals i privades i, una mica més a prop, es

va crear l'Esmuc [Escola Superior de Música de Catalunya]. Actualment, cada cop hi ha més músics joves. Els que entraven a la JONC fa 20 anys tenien 23 o 24 anys, ara entren amb 17 i estan molt més ben preparats. El cert és que hi havia tant de camí per fer, que s'ha recuperat bastant el temps perdut, tot i que encara no estem al nivell europeu.
L.C.: A més, actualment totes les orquestres i figures internacionals venen a actuar a Barcelona, però abans venien en comptades ocasions. Recordo quan van venir Paul Tortelier, David Oistrakh o Rostropóvitx, l'any 1970. Als grans noms no els interessava actuar a Barcelona.

I alguna cosa negativa?

G.C.: Potser que malgrat que s'han construït tants nous auditoris no se'ls amortitza prou. Tenim grans cicles de concerts, vénen grans artistes i orquestres al mateix nivell que a Europa, però els nostres estudiants, quan acaben els seus estudis, no troben on actuar. ¿Per què aquests grans cicles i festivals no potencien un cicle paral·lel amb intèrprets joves que els serveixi de plataforma? N'hi ha alguns que opten per formar grups de cambra, i n'han sorgit de molt bons, però a part del Quartet Casals, com que no tenen prou actuacions s'acaben desmembrant. Cal una actitud una mica més arriscada i agosarada alhora de programar les activitats.

Potser és que el públic no acaba de respondre

G.C.: Al públic li cal una mica més de curiositat per descobrir noves obres i nous intèrprets. Estem en un món mediàtic i la gent va a veure allò de

què parlen els mitjans d'informació. No siguem tan avorrits d'anar a veure sempre el mateix. Fan falta petits auditoris, com el del Palau Robert, per exemple, cent sales de cent persones cadascuna per fer matinals els diumenges, això seria un símptoma de normalitat musical, petits auditoris repartits pels barris de tota la ciutat, en centres municipals, escoles de música, entitats públiques, esglésies...

El fet de ser germans bessons, condició d'alguna manera?

G.C.: Com a bons bessons potser hi ha un punt de comunicació subliminal, coses que no cal que ens diguem perquè quan escoltem a l'altre ja sabem per on va.

L.C.: Més enllà que siguem germans o que estiguéssim junts a la panxeta de la mare, jo crec que aquesta comunicació passa simplement perquè fa 40 anys que toquem junts, i són molts anys.

Quina va ser la seva relació amb Pau Casals?

G.C.: El nostre pare hi va tenir molta amistat quan eren a França, tant és així que li va proposar apadrinar un dels bessons i va ser el padri del Lluís. Quan teníem 8 o 9 anys, a Prada tocàvem per a ell, i als 14, quan vam decidir dedicar-nos-hi professionalment, vam obtenir la seva benedicció com a músics amb un "hi ha bona fusta".

L.C.: Recordo que el pare ens feia escoltar els 2 o 3 discos seus que teníem a casa, o els concerts a Prada, on jo m'estava assegut a mig metro del violoncel, i sobretot aquella presència que ho il·luminava tot, el respecte amb què la gent el tractava. ■